

เรื่องเล่าจากในวัง- อ่านแล้วอ่านอีกก็ยังไม่เบื่อ

นำเสนอเมื่อ : 25 พ.ย. 2551

เรื่องเล่าจากในวัง- อ่านแล้วอ่านอีกก็ยังไม่เบื่อ

ผมมีเรื่องที่จะเล่าให้ฟังอยู่เหตุการณ์หนึ่งซึ่งเป็นเรื่องจริงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่จังหวัดตาก

เมื่อพระเทพทรงเสด็จไปเยี่ยมราษฎรตามที่ต่างๆ

และได้ทรงเสด็จไปเยี่ยมประชาชนในตลาดสด

และถามความเป็นอยู่กับบรรดาแม่

ค้าในตลาด แต่ก็มาถึงแม่ค้าปลา

**ซึ่งพระองค์ทรงตรัสถามว่า
'ปลาพวกนี้ขายอย่างไรจะ'**

**แม่ค้าตอบว่า
'ที่สวรรคตแล้ว กิโลละ 40 บาท
และที่เสด็จไปเสด็จมาก็โลละ
80 บาทจะ'**

เหตุการณ์นี้
ทำให้ขาราชบริพารที่ตามเสด็จหัวเร
าะกันทุกคน

เช้าวันหนึ่ง เวลาประมาณ 7
โมงเช้า

นางสนองพระโอษฐ์ของฟ้าหญิงอง

ค์เล็ก

ได้รับโทรศัพท์เป็นเสียงผู้ชาย
ขอพูดสายกับฟ้าหญิง

นางสนองพระโอษฐ์
ก็สอบถามว่าใครจะพูดสายด้วย

**ก็มีเสียงตอบกลับมาว่า
คนที่แบนค**

นางสนองพระโอษฐ์ก็ งง...งง
ว่าคนที่แบนคทำไมโทรมาแต่เช้า
แบนคก็ยังไม่เปิดนี่หว่า

**แต่พอฟ้าหญิงรับโทรศัพท์แล้วถึง
งได้รู้ว่า คนที่แบนคนะ**

**ก็ที่แบนคจริงๆนะ
ไม่เชื่อเปิดกระเป๋าตั้งค์**

แล้วหยิบแบงค์มาดูสิ .....

ชนลูกเลย

ทรงตรัสกับในหลวงท่านอยู่นั่นเอง

.....
อีกครั้งหนึ่งที่ภาคอีสาน

เมื่อเสด็จขึ้นไปทรงเยี่ยมมทบบ้านของราษฎรผู้หนึ่ง

ที่คณะผู้ติดตามเสด็จทั้งหลายออกแปลกใจในการกราบบังคมทูล

ที่คล่องแคล่วและใช้ราชาศัพท์ได้อย่างนาฉงน

เมื่อในหลวงมีพระราชปฏิสันถารถึงการใช้ราชาศัพท์ได้ดีนี้

จึงมีคำกราบทูลว่า

**ข้าพระพุทธเจ้าเป็นโตโผล่ลิเกเก่าบ
ดนี้มีอายุมากจึงเลิกรามาทำนาท
าสวนพระพุทธเจ้า..'**

มาถึงตอนสำคัญที่ทรงพบนกในกร
งที่เลี้ยงไว้ที่ชานเรือน

**ก็ทรงตรัสถามว่า
เป็นนกอะไรและมีกี่ตัว..**

พอลิเกเก่ากราบบังคมทูลว่า

มีทั้งหมดสามตัว

พระมเหสีมันบินหนีไป

**ทั้งพระโอรสไว้สองตัว
ตัวหนึ่งที่ยังเล็ก**

ตรัสอ้อแอ้อยู่เลย

และทิ้งให้พระบิดาเลี้ยงดูแต่ผู้เดียว'

เรื่องนี้

ดร.สุเมธเล่าว่าเป็นที่ต้องสะกดกลั้น
หัวเราะกันทั้งคณะ
ไม่ยกเว้นแม่ในหลวง

เมื่อครั้งท่านพระชนม์อายุ 72

พรรษา

มีการผลิตเหรียญที่ระลึกออกมาหลาย
ารุ่น

เจ้าของกิจการนาฬิกาห่อหนึ่งได้ยื่น
เรื่องขออนุญาตนำพระบรมฉายา

ลักษณะของท่านมาประดับที่หน้าปัด
นาฬิกาเป็นรุ่นพิเศษ

ท่านทราบเรื่องแล้วตรัสกับเจ้า
หน้าที่ว่า

ไปบอกเค้านะเราไม่ใช่มิกกี้เมาส์

เรื่องการใช้ราชาศัพท์กับในหลวง
ดูจะเป็นเรื่องใหญ่ที่ใครต่อใครเกร็ง
กันทั้งแผ่นดิน
และไม่เว้นแม้กระทั่งข้าราชการชั้น
ผู้ใหญ่

ที่ได้เข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท
ถวายรายงาน

ครั้งหนึ่งเมื่อหลายปีก่อนมี
ข้าราชการระดับสูงผู้หนึ่งกราบบังค
มทูลรายงาน

ว่า 'ขอเดชะ

ฝ่าละอองธุลีพระบาท
ปกเกล้าปกกระหม่อม

ข้าพระพุทธเจ้าพลตรีภูมิพลอดุล
ยเดช

ขอพระราชทานพระบรมราชานุ
ญาติ กราบบังคมทูลรายงาน
ฯลฯ'

เมื่อสิ้นคำกราบบังคมทูลชื่อในหลวง
ทรงแยมพระสรวล
อย่างมีพระอารมณ์ดีและไม่ถือสาว่า
'เออ ดี เราชื่อเดียวกัน...'

ข่าวว่าวันนั้นผู้เข้าเฝ้าต้องซ่อนหัว
ระขำขื่นกันทั้งศาลาดุสิตาลัย
เพราะผู้รายงานตื่นเต้นจนจำชื่อตนเอง
เองไม่ได้

มีอยู่ครั้งหนึ่งทรงเสด็จไปพระราชทาน
ปริญญาบัตรให้กับนักศึกษาของ
มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง
ในระหว่างที่ทรงเปลี่ยนในครุฑ

ทรงโปรดสุขุมานพระโอสถ
แต่หาทรงหาที่จุดไม่ได้

**ทางอธิการบดีซึ่งเผ้าอยู่ก็จุดไฟใน
หพรอมทูลว่า**

'ถวายพระเพลิงพระเจ้าข้า'

**ในหลวงทรงชะงัก
ก่อนจะแยมสรवलน้อยๆ
กับอธิการบดีว่า**

**เรายังไม่ตายถวายพระเพลิงไม่ได้
หรอก'**

เคยมีเรื่องเล่าให้ฟังว่า
ในหลวงเสด็จไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อ
เยี่ยมเยียนราษฎร

อยู่ครึ่งหนึ่งพระองค์ท่านทรงแจกพ
ระเครื่องให้กับราษฎรจนหมดแล้ว

แต่

**ราษฎรผู้หนึ่งกราบบังคมทูลขอ
บพระราชทานพระเครื่องว่า**

ขอเดชะ ขอพระหนึ่งองค์'

**ในหลวงทรงตรัสว่า 'ขอเดชะ
พระหมดแล้ว '**

.....

วันหนึ่งพระองค์ท่านเสด็จเยี่ยมมเยียน
นพสภนิกกรของท่านตามปกติที่ต่าง
จังหวัด

ก็มีชาวบ้านมาต้อนรับในหลวงมาก

มาย

พระองค์ท่านเสด็จพระราชดำเนินมาตามลาดพระบาท

ที่แถวหน้าก็มีหญิงชราแก่คนหนึ่งไต่ดกมลลงกราบแทบพระบาท

แล้วก็เอามือของงูแก่มาจับพระหัตถ์ของในหลวง แล้วก็พูดว่า

'ยายดีใจเหลือเกินที่ได้เจอในหลวง'

แล้วก็พูดว่า ยายอย่างโน้น ยายอย่างนี้ อีกตั้งมากมาย

*แต่ในหลวงก็ทรงเฉยๆ
มิได้ตรัสรับสั่งตอบว่าอะไร*

แต่พวกข้าราชการก็มองหน้ากัน
ใหญ่
กลัวว่าพระองค์จะทรงพอพระราชห
ฤทัย หรือไม่

แต่พอพวกเราได้ยื่นพระองค์รับสั่ง
ตอบว่ากับหญิงชราคนนั้น

ทำให้เราถึงกับกลืนหัวเราะไว้ไม่ให้
ว เพราะพระองค์ทรงตรัสว่า

*'เรียกว่ายายได้อย่างไร
อายุอ่อนกว่าแม่ฉันตั้งเยอะ
ต้องเรียกหน้าซีถึงจะถูก'*

ครึ่งหนึ่งหลายๆ ปีมาแล้ว

พระเจ้าอยู่หัวทรงประชวรนิดหน้อย
เกี่ยวกับพระฉวีมีพระอาการคั่น

มีหมอโรคผิวหนังคณะหนึ่งไปเข้า
ฝ้าฯ เพื่อถวายการรักษา

คุณหมอเป็นผู้เชี่ยวชาญทางโรคผิวหนัง
แต่ไม่เคยเชี่ยวชาญทางราชาศัพ
ท

ก็กราบบังคมทูลว่า 'เอ๋อ -

ทรง... อา-

ทรงพระคั่นมานานแล้วหรือยังพ
ะยะคะ

อา-

ทรงพระคั่นมานานแล้วหรือยังพ

ะยะคะ'

พระเจ้าอยู่หัวก็ทรงพระสรวล
ตรัสว่า
'ฉันไม่ใช่ผู้หญิงนี่จะท้องได้ยังไง'

แล้วคงจะทรงพระกรุณาว่า
หมอคงจะไม่รู้ราชาศัพท์ทางด้านอวั
ยวะร่างกายจริงๆ

ก็พระราชทานพระบรมราชานุญาต
ว่า เอา พูดภาษาอังกฤษกันเถอะ

เป็นอันว่าก็กราบบังคมทูลชักพระอ
าการกันเป็นภาษาอังกฤษไป

เรื่องนี้รุ่นพี่ที่จุฬายเล่าให้ฟังว่า

มีอยู่ปีหนึ่งในหลวงทรงเสด็จพระราช
ชทานปริญญาบัตร

อธิการบดีอ่านรายชื่อบัณฑิตแล้วบัง
เอิญว่า มีเหตุขัดข้องบางประการ

    ทำให้อ่านขาดตอน
ก็ต้องรีบหาว่าอ่านรายชื่อไปถึงไหน
แล้ว

*ปรากฏว่าในหลวงท่านทรงจำได้
ท่านเลยตรัสกับอธิการไปว่า*

‘เมื่อคืนนี้ (ชื่อ....) เค้ารับไปแล้ว’

และมีอีกปีหนึ่งขณะที่พระราชทานป
ริญญาบัตรอยู่ดีๆ
ไฟดับไปชั่วขณะ...

ทำให้บัณฑิตคนหนึ่งพลาดโอกาส
รุ่งสำคัญในการถ่ายรูป

พอในหลวงทรงพระราชทานปริญญา
บัตรเรียบร้อยแล้ว

ก่อนที่จะให้พระบรมราชาโชวาท

ท่านทรงให้อธิการบดีเรียกบัณฑิต
นั้นมารับพระราชทานอีกครั้ง

เพื่อจะได้มีรูปไว้เป็นที่ระลึก
ต้นต้นกันถ้วนทั่วทั้งหอประชุม

ขอจงทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน>**

*

ถ้ารักท่านก็ส่งไปเรื่อยๆนะ